

V. Nieprawidłowe bądź błędne zastosowanie art. 1134, 1135, 1156, 1157 i 1161 belgijskiego kodeksu cywilnego. Naruszenie unijnoprawnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań w zakresie, w jakim znajduje ona również zastosowanie wobec podmiotu prawa prywatnego pozostającego w stosunkach umownych z podmiotem prawa publicznego

Sąd oddalając w zaskarżonym wyroku szósty zarzut skargi naruszył przepisy prawa cywilnego odnoszące się do mocy wiążącej umów, jak również zasadę działania w dobrej wierze przy wykonywaniu umów ze względu na to, że nie uznał, iż działania Komisji, których punktem kulminacyjnym było podpisanie załącznika, doprowadziły do powstania po stronie wnoszącej odwołanie uzasadnionych oczekiwań co do tego, że proponowana przez nią metodologia zostanie zaakceptowana.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 16 maja 2017 r. w sprawie T-122/15, Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank/Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 26 lipca 2017 r. przez Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank

(Sprawa C-450/17 P)

(2017/C 293/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank (przedstawiciele: A. Glos, T. Lübbig i M. Benzing, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (EBC), Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku z dnia 16 maja 2017 r. w sprawie T-122/15;
- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 5 stycznia 2015 r. (sygnatura: ECB/SSM/15/1 – 0SK11LSPWNBNQ-WU0W18/3) i zarządzenie utrzymania w mocy zastąpienia decyzji EBC z dnia 1 września 2014 r. (sygnatura: ECB/SSM/14/1 – 0SK11LSPWNBNQWU0W18/1);
- pomocniczo uchylenie wskazanego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy: naruszenie prawa Unii przy dokonywaniu wykładni i stosowaniu art. 6 ust. 4 rozporządzenia nr 1024/2013 ⁽¹⁾ i art. 70 rozporządzenia nr 468/2014 ⁽²⁾

Sąd dokonał błędnej wykładni mających zastosowanie przepisów art. 6 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia nr 1024/2013 w związku z art. 70 ust. 1 rozporządzenia nr 468/2014. Błędnie doszedł on do wniosku, że „szczególne okoliczności”, które muszą prowadzić do zakwalifikowania podmiotu jako mniej istotnego mają miejsce jedynie wówczas, gdy bezpośredni nadzór władz krajowych nadaje się w większym stopniu do osiągnięcia celów rozporządzenia nr 1024/2013, niż bezpośredni nadzór przez EBC. Sąd opiera się w swej wykładni jedynie na angielskiej wersji językowej rozporządzenia nr 468/2014 i narusza zasadę, wedle której wszystkie wersje językowe są jednakowo wiążące. Sąd dopuścił się błędu poprzez zaniechanie dokonania wykładni norm w oparciu o prawo nadrzędne w ramach zasady proporcjonalności w odniesieniu do kompetencji. Sąd błędnie nie przyjął oczywistego błędu w ocenie stanu faktycznego przez EBC i podobnie jak uprzednio EBC nie zbadał, czy ze względu na przedstawione przez wnoszącego odwołanie specyficzne i faktyczne okoliczności należałoby go zakwalifikować w oparciu o „szczególne okoliczności” na podstawie art. 6 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia nr 1024/2013 w związku z art. 70 ust. 1 rozporządzenia nr 468/2014 jako podmiot mniej istotny. Sąd naruszył w związku z tym swój obowiązek pełnego badania zaskarżonej decyzji w zakresie błędów w uzasadnieniu.

2. Zarzut drugi: przeinaczenie zaskarżonej decyzji i błędna ocena wymogów co do uzasadnienia

Sąd przeinaczył uzasadnienie zaskarżonej decyzji i zastąpił uzasadnienie EBC własnym uzasadnieniem. Poprzez przeinaczenie treści zaskarżonej decyzji nie dostrzegł on, że EBC nie spełnił wymogów prawa Unii dotyczących obowiązku uzasadnienia. Uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne.

3. Zarzut trzeci: błędy Sądu w zakresie postępowania poprzez wprowadzenie aspektów niebędących przedmiotem postępowania

Wyrok sądu narusza prawo wnoszącego odwołanie do bycia wysłuchanym przed sądem i zasadę postępowania kontradyktoryjnego. W uzasadnieniu wyroku wprowadzono aspekty istotne dla rozstrzygnięcia, które nie były przedmiotem rozpatrzenia w ramach postępowania sądowego.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi, Dz.U L 287, s. 63.

(²) Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego), Dz. U. L 141, s. 1.